



☑ Ulrike van de Groep-Heid: „Die hiërarchie trof ik hier niet, maar wel het respect. Dat was een mooie gewaarwording.”

„Die hiërarchie trof ik hier niet, maar wel het respect. Dat was een mooie gewaarwording.”

Ze moest ook de telefoon beantwoorden en werd zo geconfronteerd met het Spakenburgse dialect. Ze werd door de tandarts echt in het diepe gegooid en leerde daardoor de taal razendsnel. Toen werd haar ook duidelijk dat ze over een goed taalgevoel beschikt. „Ik heb interesse in taal. Mijn eerste lidmaatschap in Spakenburg was ook van de bibliotheek.”

'IK HEB INTERESSE IN TAAL. MIJN EERSTE LIDMAATSCHAP IN SPAKENBURG WAS OOK VAN DE BIBLIOTHEEK'

Jaren daarna stelde een Duitse vriendin, die hier ook neergestreken was, haar de vraag: Waarom word je geen leraar Duits?

WARM BAD

Dat zag ze even als een onneembare vesting, want ze ontbeerde de juiste vooropleiding. Toch bleek het mogelijk, dankzij een zij-instromersroute. De verkorte docentenopleiding aan de Hogeschool Utrecht deed zij binnen twee jaar nog eens extra snel. „Het was fantastisch”, kijkt ze op die periode terug. „Er ging een andere wereld voor me open. Ik heb er ook vriendinnen aan overgehouden, Duitse vrouwen met dezelfde achtergrond als ik.” En al is de praktijk soms zwaar, met de hoge werkdruk en de toename van leerlingen met gedragsproblemen, ze voelt zich helemaal in haar element voor de klas.

Ze is hier 'volledig geïntegreerd'. „Je bent hier dan wel 'een vreemde', maar dat is niet negatief bedoeld. Daarmee willen de mensen alleen aangeven dat je hier niet vandaan komt. Ik voel me hier helemaal opgenomen in de gemeenschap en dat is nooit anders geweest. Voor mij heeft het hier altijd als een warm bad gevoeld. Maar ik spreek ook wel mensen die dat anders hebben ervaren.”

'VOOR MIJ HEEFT HET HIER ALTIJD ALS EEN WARM BAD GEVOELD'

De bestaande vriendenkring van haar man heeft daarbij geholpen, denkt ze, maar ze bouwde ook snel haar eigen sociale contacten op, bijvoorbeeld op de fitnessclub.

Ze typeert de Spakenburgers als 'een hechte gemeenschap waarin de kerk een hele belangrijke rol speelt', en dat had ze al door in de drie jaar op en neer pendelen. Ze kwam dus beslagen ten ijs.

MET OPA EN OMA PRATEN

Ze is hier gelukkig en wil niet meer weg. Tegelijkertijd is ze al die jaren trouw gebleven aan Duitsland en haar familie daar. Iedere vakantie koerste het gezin Van de Groep naar moeders

bakermat. En vader en de kinderen voelen zich er ook thuis. De band werd consequent aangehouden, ook in de taal. „Ik heb daar heel erg in geïnvesteerd door thuis met de kinderen Duits te blijven praten. Met als enige doel dat ze met opa en oma konden praten, elkaar konden verstaan. En dat is me gelukt.”

Vanaf groep 4 van de basisschool liet ze dat los, de basis was voldoende gelegd. Later haalden de kinderen als bijkomend voordeel van die kennis mooie cijfers voor Duits op school en zoon kreeg er banen door.

In crisissituaties mist ze haar land nog wel eens. Zoals toen haar vader overleed. „Dan spring je in de auto, maar moet je een week later wel weer terug. Dat is moeilijk.” Het zijn zeldzame uitzonderingen want ze is hier graag, tussen dat 'bijzondere volkje'. „De mensen zijn heel direct en informeel. Dat kan ik waarderen. In Duitsland zouden wij nu nog U tegen elkaar zeggen.”

Rode Kruis zoekt vrijwilligers bij testlocaties

Het plaatselijke Rode Kruis is dringend op zoek naar gastvrouwen en -heren die inwoners begeleiden bij de coronatestlocaties.

Beste dorpsgenoten,

Wie wil/kan ons helpen om de coronatest in ons dorp mogelijk te maken? Wij zoeken gastvrouwen en -heren (vrijwilligers) vanaf 18 jaar om de komende zes weken de mensen op de testlocatie te begeleiden.

Het gaat om de periode van 8 febru-

ari tot en met 20 maart, dagelijks van 09.00 - 20.30 uur (behalve zondag).

Er staat een vergoeding tegenover van 60 euro per dag en 20 euro voor lunch/diner.

Kun jij een aantal dagen of dagdelen in deze periode (zes weken) ons helpen? Stuur dan zo spoedig mogelijk een reactie per mail: spiekerdieker.bunschoten@gmail.com.

Alle hulp is welkom!

Vakantieliefde leidde Ulrike naar Bunschoten

Inburgeren in Bunschoten-Spakenburg vergaat buitenstaanders doorgaans prima. Toch blijft iemand van buiten het dorp 'een vreemde', of 'een van buten Nolletje'. De Bunschoter laat een aantal van deze plaatsgenoten in een serie interviews aan het woord. Vandaag Ulrike van de Groep, geboren Heid. Volledig op haar gemak hier sinds 1989, maar de band met Duitsland heeft ze altijd stevig in stand gehouden.

Hans Veltmeijer

Bij de koffie wordt netjes op een bordje een Witte Molen geserveerd en Ulrike van de Groep verbaast zich erover dat ik dat koekje nog niet kende. „Dan kom je hier zeker niet vandaan?” En dat klopt. Ook zij is 'van buten', een stuk verder van buten. Haar lichte accent verraad dat nog. Daar komt ze niet meer vanaf, weet ze, en dat is ook prima. Door dat verre Duitse accent sijpelt een Spakenburgse tongval. Die bijzondere mix levert haar veel complimenten op, het klinkt prettig. Ze is geboren in Karlsruhe en heeft haar jeugd doorgebracht in een klein dorp tussen die stad en Mannheim, vijfhonderd kilometer verwijderd van Eemland. Dat ze ooit in Bunschoten terecht zou komen, was natuurlijk nooit bij haar opgekomen. Maar ja, echte liefde kent geen geografische grenzen.

KNOPEN DOORHAKKEN

Ze ontmoette René van de Groep tijdens een vakantie in Spanje in 1986. Het was zo'n typische jongerenvakantie uit die tijd: de lange busreis met haar vriendin naar Lloret de Mar, het kleine appartement en elke avond op stap. Het leverde haar een serieuze vakantieliefde op. Zo serieus dat het stel drie jaar lang op en neer pendelde tussen Bunschoten en het zuidwesten van Duitsland. Tot zij het welletjes vond. Nu moeten we toch echt knopen doorhakken, zette ze René voor het blok. Het aanvankelijke plan was dat hij naar Duitsland zou komen om daar samen een leven op te bouwen. Maar toen overleed zijn moeder plotseling en moest hij zorg dragen voor zijn tienjarige zusje. Ulrike besloot uiteindelijk de stap te nemen en naar Nederland te vertrekken. Maar niet zomaar. Intrekken bij René en zijn familie was in die tijd geen optie. En alleen op een kamertje wegwijnen zag zij niet zitten. Een bruiloft dus, was haar voorwaarde. Hij accepteerde het voorstel,

maar de uitwerking kende nog wel wat haken en ogen.

KATHOLIEKE BRUILOFT

Zij was van katholieke huize en wilde na het burgerlijke huwelijk op het gemeentehuis van Bunschoten-Spakenburg de kerkelijke ceremonie in haar katholieke kerk in Duitsland laten gebeuren. Maar René en zijn familie waren verbonden aan de gereformeerde kerk. „Het werd hem wel even moeilijk gemaakt door de ouderlingen”, herinnert Ulrike zich.

'HET WERD HEM WEL EVEN MOEILIK GEMAAKT DOOR DE OUDERLINGEN'

Maar het gebeurde wel, die grote katholieke bruiloft in dat dorpje in Rheinland-Pfalz. Drie jaar later besloot zij haar geloof toch te verruilen voor dat van haar man. „Dat kwam uit mezelf. Ik vond dat als er kinderen zouden komen het fijn is als we op één lijn zitten.”

En er kwamen kinderen, een jongen en een meisje. Zoonlief is honkvast en woont om de hoek. Maar dochter is in de voetsporen van haar moeder in het buitenland beland. Ze woont met haar Spaanse vriend in Sevilla, in het land waar haar ouders elkaar hebben ontmoet, en geeft daar Engelse les.

Ook wat dat laatste betreft 'zo moeder zo dochter' want Ulrike werkt sinds 2004 eveneens als lerares. Ze geeft les in de Duitse taal in het voortgezet onderwijs aan de Guido de Brès in Amersfoort.

CARRIÈRESWITCH

Het is het resultaat van een carrièreswitch die haar veel voldoening opleverde. Ze kwam vanuit Duitsland als tandarts-assistente en ging als zodanig ook in haar nieuwe woonplaats aan de slag. Terwijl ze de taal nog niet sprak gaf tandarts Venemans haar een kans. Ze is hem er nog dankbaar voor. „Want mijn Nederlands was echt gebrekkig. In het begin hing hij een briefje op voor zijn patiënten met het verzoek om langzaam te praten met zijn assistente, omdat ze uit Duitsland komt.” Ze mocht hem direct bij zijn voornaam noemen, en hij schonk koffie voor haar in. Totaal anders dan zij in Duitsland gewend was, met alle beleefdheidsvormen.



Personeel gezocht!

Heb jij een passie voor vis en werken met mensen?
Ben je enthousiast en heb je ervaring in de visbranche?

Dan zoeken we jou!

* Werkdagen: dinsdag en woensdag *

Nieuwsgierig? Bel **0626704250**



De showroom gesloten maar toch bereikbaar!

Bel voor uw wensen en wij geven advies en brengen eventueel de stalenboeken bij u thuis.





Van o.a. de merken **Luxaflex** **Zonnellux**

Haarbrug 10, Bunschoten | 033-299 02 92 | www.jpzonwering.nl